

Arrest

nr. 198 310 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42/b2
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 maart 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn moeder M. N., van Belgische nationaliteit.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 31 augustus 2017 een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.03.2017 werd ingediend door:

<i>Naam: N. (...)</i>	<i>Voorna(a)m(en): J. P. (...)</i>	<i>Nationaliteit: Suriname</i>
<i>Geboortedatum: 04.11.1985</i>	<i>Geboorteplaats: Marowijne</i>	<i>Rr(...)</i>
<i>Verblijvende te: (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs van dat ten laste zijn werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- paspoort en visum van betrokkene met inreisdatum van 7.01.2016*
- Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 13.10.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Echter, dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- Attest van inspectie der directe belastingen waarin staat dat betrokkene in 2016 geen inkomen heeft genoten.*
- bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene in 2010 twv 890 euro, in 2011 twv 800 euro, in 2013 twv 2586 + 711.5 euro, in 2015 twv 250 + 1091,50 euro.*
- loonfiches van de referentiepersoon van okt tot en met dec 2016, arbeidscontract van Eckhorst Reggy + loonfiches van nov 2016-jan 2017*

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden gesteld dat betrokkene afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De attesten betreffende het onvermogen van betrokkene werden immers opgesteld op een moment dat hij niet meer in Suriname verbleef. De relevantie ervan wordt dan ook betwist. Het attest van MI-GLIS betreft de situatie van oktober 2016, niets sluit uit dat betrokkene wel degelijk onroerende goederen bezat toen hij nog in Suriname verbleef. Het attest van de inspectie der direct belastingen getuigt van het feit dat betrokkene geen inkomen had in 2016, dat spreekt voor zich gezien uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij reeds op 7.01.2016 is afgereisd naar Nederland. Nergens uit het voorgelegde paspoort blijkt dat hij nadien nog is teruggereisd. Niets sluit uit dat toen betrokkene nog daadwerkelijk in Suriname woonde, hij wel degelijk inkomen had.

Het bewijs dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Voor zover het bewijs niet geleverd is dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst, kan er immers niet worden vastgesteld dat hij was aangewezen op het geld dat hem werd overgemaakt om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Geen van de andere voorgelegde documenten zoals de loonfiches, de bewijzen van de ziekteverzekering e.d.m. doen afbreuk aan het voorgaande. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, die gebaseerd zijn op de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert vier middelen aan, die, net als in de nota, samen worden besproken:

“Eerste middel: schending van art. 40 ter en art. 40bis §2 1°lid, 3° van de Wet van 15.12.1980. Art. 40ter van de Vreemdelingenwet stelt dat familieleden van een Belg een verblijfsrecht kunnen bekomen onder dezelfde voorwaarden als de familieleden van een burger van de unie. Over welke familieleden spreken we? Art. 40bis §2 3° spreekt over o.a. “de bloedverwante in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner... beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten hunne laste zijn....”; Verder spreekt art. 40bis §4 over de financiële draagkracht van de referentiepersoon doch dit is niet in betwisting voor wat betreft de moeder van de verzoekende partij; De wettelijke bepaling stelt dus duidelijk dat wanneer de referentiepersoon Belg is, nl de moeder van verzoekende partij, diens afstammeling in neergaande lijn een verblijfsrecht bekomt wanneer het kind ten hare laste is onverschillig de leeftijd;

DVZ gaat nu een bijkomende voorwaarde stellen opdat in concreto een verblijfsrecht zou kunnen toegekend worden aan verzoekende partij nl. dat hij moet aantonen enerzijds voor zijn verblijf in het Koninkrijk, geen eigendommen gehad te hebben in Suriname en anderzijds voor zijn verblijf in het Koninkrijk in Suriname geen inkomsten gehad te hebben;

Welnu deze bijkomende voorwaarden zijn nergens gesteld in de vermelde wetsartikelen zodat DVZ een schending doet van de vermelde artikelen nl. art 40ter van de Vreemdelingenwet alsmede de daaraan gekoppelde voorwaarden vermeld in art. 40 van de Vreemdelingenwet;

Ten overvloede van recht wenst verzoekende partij toch op te merken dat men realistisch dient te zijn vermits uit het feit dat de moeder van de verzoekende partij gelden op stuurt naar verzoekende partij in het thuisland daarmee wel is aangetoond dat hij geen inkomsten heeft uit arbeid; Hoe zou verzoekende partij op zijn leeftijd eigendommen gehad hebben in Suriname?; Dat DVZ niet realistisch is vermits een jongen van 20 jaar in Suriname geen rockefeller is;

Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel. Aangezien men art. 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, heeft men niet behoorlijk rekening gehouden met de toestand van verzoekende partij in het kader van het toekennen van een verblijfstitel aan de verzoekende partij zodat onvoldoende rekening is gehouden met de concrete situatie zodat de beslissing a quo niet naar behoren werd gemotiveerd;

Derde middel: schending van de regels van behoorlijk bestuur : het zorgvuldigheidsprincipe. Aangezien in het kader van de regularisatieprocedure en meer bepaald de gezinshereniging men het zorgvuldigheidsprincipe niet heeft gerespecteerd, heeft men ook niet de regels van het behoorlijk bestuur gerespecteerd;

Vierde middel: schending van het “evenredigheidsbeginsel” alsmede schending van art. 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955. Aangezien in het kader van de gezinshereniging men het principe van het evenredigheidsbeginsel niet heeft gerespecteerd daar verzoekende partij wel degelijk ten laste is van zijn moeder tot op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende en ook nu nog zodat er geen evenwicht is tussen enerzijds de aanvraag en het resultaat nl. de negatieve beslissing van DVZ nl. de beslissing a quo.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

2.4. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf is het resultaat van een aanvraag tot gezinshereniging die werd ingediend door de verzoekende partij als descendent van een Belgische onderdaan en werd genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

2.5. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. De gemachtigde steunt de bestreden weigeringsbeslissing uitsluitend op de vaststelling dat de betrokkene niet heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger is van de Unie, die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

2.6. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent, burger van de Unie, die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersoon.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van een verblijfskaart volgende documenten neerlegde: Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder van 13 oktober 2016 waaruit blijkt dat onderzoek in de openbare registers niet heeft uitgewezen dat enig onroerend goed of zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan verzoeker en een Attest van “Inspectie der directe belastingen” van 16 februari 2016 waaruit blijkt dat verzoeker in 2016 geen inkomen heeft genoten, een geboorteakte, vergezeld van een apostille, bewijzen van geldstortingen tussen 2010 en 2015 van verzoekers moeder; loonfiches op naam van de moeder van verzoeker en een bewijs van aansluiting bij een ziekenfonds.

2.8. Te dezen stelt de bestreden verblijfsweigerings vast dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, in casu zijn moeder, omwille van volgende redenen:

“Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden gesteld dat betrokkene afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De attesten betreffende het onvermogen van betrokkene werden immers opgesteld op een moment dat hij niet meer in Suriname verbleef. De relevantie ervan wordt dan ook betwist. Het attest van MI-GLIS betreft de situatie van oktober 2016, niets sluit uit dat betrokkene wel degelijk onroerende goederen bezat toen hij nog in Suriname verbleef. Het attest van de inspectie der direct belastingen getuigt van het feit dat betrokkene geen inkomen had in 2016, dat spreekt voor zich gezien uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij reeds op 7.01.2016 is afgereisd naar Nederland. Nergens uit het voorgelegde paspoort blijkt dat hij nadien nog is teruggereisd. Niets sluit uit dat toen betrokkene nog daadwerkelijk in Suriname woonde, hij wel degelijk inkomen had.”

2.9. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij bijkomende voorwaarden stelt, die niet wettelijk zijn voorzien, doordat hij “moet aantonen enerzijds voor zijn verblijf in het Koninkrijk, geen eigendommen

gehad te hebben in Suriname en anderzijds voor zijn verblijf in het Koninkrijk in Suriname geen inkomsten gehad te hebben” en dat uit het feit dat verzoekers moeder gelden opstuurt naar verzoeker in het thuisland aangetoond is dat hij geen inkomsten heeft uit arbeid.

2.10. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. De verwerende partij benadrukt dat zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarop de Raad een marginale wettigheidstoetsing uitoefent.

De Raad bevestigt dat de gemachtigde beschikt over een vrije feitenvinding en een ruime appreciatiebevoegdheid, maar onderstreept dat hij binnen deze appreciatiebevoegdheid moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Teruggrijpend naar de arresten Jia en Reyes, waarnaar ook de verwerende partij verwijst in de nota, moet worden benadrukt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn (descendent), die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ, 16 januari 2014, C-432/12, par. 23).

Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die descendent niet worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het Hof stelt:

“26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van dat land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, point 42).

28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdgeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familielid” in die bepaling te vallen, aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien.”

2.11. De gemachtigde beperkt zich in de bestreden verblijfsweigering tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten en onvoldoende relevant zijn. Daaruit besluit de gemachtigde dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn moeder.

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als 'bijkomend' moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

Het Hof benadrukt dat wanneer een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen en dat bijkomend bewijs waarmee de descendent aantoot tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, niet meer mag worden vereist.

De Raad stelt vast dat in de bestreden verblijfsweigering geen uitspraak wordt gedaan over de bewijzen *“van het overmaken van geld aan betrokkene in 2010 twv 890 euro, in 2011 twv 800 euro, in 2013 twv van 2586 + 711.5 euro, in 2015 twv 250 + 1091,50 euro”*, waaruit blijkt dat verzoeker voor de betrokken periode van vijf jaar geld ontving van zijn moeder. De gemachtigde spreekt zich dus niet uit over de vraag of deze rekeninguittreksels zijn hoedanigheid van descendent *“ten laste”* aantonen, dit is een situatie van reële afhankelijkheid van verzoeker ten opzichte van zijn moeder die voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Verzoeker kan in die zin worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde geen opmerkingen heeft gemaakt over het *“ten laste”* zijn van verzoeker.

In haar nota stelt verwerende partij dat *“deze stortingen bovendien uiterst beperkt en onregelmatig zijn (890,00 euro in 2010, 800 euro in 2011, 3297,50 euro in 2013 en 1341,50 euro in 2015) om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat verzoekende partij in het land van herkomst onvermogen was”*. Deze repliek komt neer op een a posteriori motivering.

Aldus blijkt uit de bestreden verblijfsweigering dat de gemachtigde enkel uitspraak doet over het bewijs van onvermogen van verzoeker, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. Dit motief volstaat op zich evenwel niet om de bestreden verblijfsweigering te schragen zonder dat uit de bestreden verblijfsweigering noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde eerst is nagegaan of de voorgelegde rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat verzoeker tijdens een periode van vijf jaar geld ontving van zijn moeder, een situatie van reële afhankelijkheid, die voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag, aantonen.

Gelet op wat hierboven werd besproken, blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en dat de bestreden verblijfsweigering niet deugdelijk is gemotiveerd, zodat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond is en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De nota met opmerkingen van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC